

к.е.н., доцент Ярьоменко С.Г.

*Нормативно-правова база регулювання лікувально-оздоровчого
туризму в Україні і країнах ЄС*

Визначення поняття «лікувально-оздоровчого туризму» в українській науковій літературі та публікаціях вчених країн ЄС, документах офіційних установ мають одночасно схожі підходи, а також відмінності у трактуванні та розумінні складових даного поняття.

Відповідно до Закону України «Про туризм» виділяється лікувально-оздоровчий туризм, як вид туризму за метою подорожі.

Низка вчених визначає цей вид туризму на межі між оздоровчими видами рекреації та лікуванням.

Підготовлений звіт із лікувально-оздоровчого туризму Європейською комісією, передбачає наступні головні виклики щодо політики у сфері туризму:

– охорона та захист – екологічна, соціальна та політична безпека; безпека харчування та розміщення та соціально-культурні загрози для збалансованого розвитку;

– економічна конкурентоспроможність – сезонність, регуляторні та адміністративні складнощі;

– технологічні – залишатися у тренді розвитку інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ), викликаних глобалізацією та досягненнями у сфері технологій (ІКТ інструменти для бронювання відпочинку, соціальних медіа для консультування з питань туристичних послуг тощо);

– ринок та конкуренція – зростання попиту на індивідуальний підхід до споживача, нові продукти та зростаюча конкуренція з боку інших дестинацій країн ЄС.

Європейський регіон складає найбільшу частку туристичних прибуттів серед інших туристичних регіонів світу. Значним є туристичний потік до країн Європейського Союзу, а найбільш популярною є Південна та Західна Європа.

Міжнародний туризм у сфері оздоровлення та лікування пов'язаний з такими ключовими регіонами, як Азіатсько-Тихоокеанський, Європа та Північна Америка. Європейський регіон складає 250 млн. прибуттів, що складає 193,4 млрд. дол. США витрат туристів на послуги оздоровлення та лікування.

Динаміка розвитку оздоровчого туризму найбільш показова для Європи (101% зростання у 2015 році до 2012), Північної Америки (114%) та регіону Азії і Тихого океану (161%).

Окрім цього, супутні галузі, що забезпечують розвиток оздоровчого туризму, складають 3,7 трлн. дол. США. Частка оздоровчого туризму у даній структурі складає 14,5%, СПА-індустрія – 2,8%.

За даними Глобального інституту здоров'я, зростання у сфері послуг з оздоровлення та лікування у 2015 році склало 5,2% по відношенню до 2013 року. Найбільш динамічними та важливими залишаються послуги бальнеологічних центрів, оздоровчий туризм, використання лікувальних мінеральних вод, організація здорового способу життя, а також проживання у оздоровчих закладах (нерухомості). Саме дані напрямки у сфері оздоровлення та лікування прогнозуються як такі, що будуть мати тенденції до подальшого зростання.

Сфера лікувально-оздоровчого туризму та регулювання ринку послуг санаторно-курортного господарства має кілька аспектів: лікувальний сектор оздоровчого туризму пов'язаний із питаннями охорони здоров'я, оздоровчий сегмент – ближче до питань туристичної діяльності.

Основою діяльності лікувальних послуг серед країн Європейського Союзу є Директива 2011/24/EU «Про застосування прав пацієнтів у транскордонній охороні здоров'я». Дана Директива дає змогу споживачам однієї з країн ЄС отримувати послуги лікувального туризму на базі гармонізації законодавчих питань, питань обслуговування, а також принципів безпеки та якості даних послуг.